

[Arbejdsministeren]

Det er et eksempel på, at man kan bruge det, at man har verdensopinionens øjne hvilende på kvindesagen, til at synliggøre den for verdenspressen, men også, at den bliver synliggjort for den enkelte kvinde, der læser om det i aviserne, hvis ikke hun har mulighed for at deltage – det er jo ikke alle, der har det. Den bliver synlig og kan bruges nationalt.

Fru Elisabeth Bruun Olesen var også inde på kvinder i mandefag og spurgte, hvad det nu var, vi skulle gøre med kvinderne. Den diskussion kører jo, om det nu er godt, at vi opfordrer kvinderne til at gå ind i mandefagene. For 10 år siden hed det noget andet. Da sagde man puha, det måtte vi i hvert tilfælde ikke sige, for så tog vi jo arbejde fra mændene, og da var arbejdsløsheden ved at komme. I dag kører der en diskussion, hvor man både siger: ja men nu må vi have kvinder ind i mandefag, for det er dér, beskæftigelsen ligger – og siger: det kan ikke nytte noget, at kvinder bliver uddannet inden for fag, som giver ledighed, således at de ikke har nogen mulighed for at få arbejde og for at forsørge sig selv.

Så er der andre, der siger i den debat: vi skal ikke presse kvinderne ind i mandefagene. De skal have lov at gøre det, de har lyst til. Hvis jeg havde en datter, ville jeg ikke opfordre hende til at blive cand. mag. i fransk eller damefrisør eller nogen af de fag, som man ved at der faktisk ikke er store beskæftigelsesmæssige muligheder i.

Det er klart, at man må lave erhvervsvejledning og finde ud af, hvor der er beskæftigelsesmuligheder for kvinderne, hvis vi ser det på lidt længere sigt, og hvor der gives nogle ordentlige lønninger. Vi må fortælle kvinderne om det og lave en ordentlig vejledningsindsats og prøve at få fjernet nogle af normerne og dogmerne om, hvad det er kvindeligt og hvad det er mandligt at beskæftige sig med i erhvervslivet i dag.

Jeg synes i høj grad, det er væsentligt at få kvinderne motiveret til at gå ind i beskæftigelsesfagene.

Også hr. Kofod-Svendsen var inde på betragtninger om, at kvinderne bliver synliggjort. Det har jeg allerede kommenteret.

Hr. Poulsgaard sagde noget om, hvad man dog skulle gøre med kvinden fra den tredje verden; vi skulle koncentrere os om den danske kvinde.

Det, jeg mener er helt afgørende, er, at man har solidaritet mellem kvinderne. Jeg synes, det var meget fremherskende på Nairobi-kongressen, både på den officielle kongress og på den alternative, at problemerne ikke er de samme. Danske kvinder har ikke de samme problemer, som kvinderne i landbrugsområder i Kenya har, men derfor kan man godt være solidarisk. Derfor har jeg talt meget om vand og sundhed og brændsel og komfurer, ting, der fylder disse kvinders hverdag, kvinder, der er eneforsørgere, og som ikke kan klare sig. Jeg mener godt, at man kan lægge solidaritet i sin bistandspolitik og sørge for, at man inkorporerer kvindesagen i bistandspolitikken, at vi ikke bare siger, vi skal lave samhandel, og vi skal lave eksport.

Det dér med, at det ikke gavner kvinderne en tøddel, er jeg helt uenig i. Det gavner kvinderne, at man tænker på dem. Der har været mange tilfælde, hvor man har givet u-landsbistand, og hvor man har fundet ud af, at den aldrig nogen sinde er nået ud til kvinderne i landbrugsområderne.

Fru Dorte Bennedsen var inde på opfølgningen af kvindekongressen. Det er rigtigt, at der endnu ikke er en afklaring på, hvornår vi får den næste FN-verdenskongress, hvilket jeg kun skal beklage. Jeg håber, at man i kvindekommisionen, hvis ikke der bliver en afklaring på FNs generalforsamling – kvindekommisionen holder møde til foråret – vil tage fat på den sag og sørge for, at den ikke ryger af dagsordenen. Jeg synes også, det er væsentligt, at man ikke glemmer gejsten. Nu er der jo en masse officielle mennesker, der skal i gang med at lave en handlingsplan, også en masse embedsmænd, men den folkelige gejst må vi ikke glemme.

Jeg har forstået, at der er et forslag på vej i Nordisk Råd om, at man i Nordisk Råds regie skulle lave et nordisk NGO-møde, men der er ikke sat dato på dette. Jeg synes, det i høj grad ville være prisværdigt, hvis man på nordisk plan – jeg brugte en enkelt sætning på det i min tale, for der var så mange ting, jeg skulle sige – kunne styrke det ligestillingsmæssige samarbejde. Det er netop en støtte til det NGO-forum, der er overvejelser om.

Handlingsplanen skal være rullende. Ja, det er den nødt til at være, for vi får jo ikke ligestilling fra det ene år til det andet. Jeg